

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára	Felélő szerkesztő:	Laptulajdonos és kiadó:	Kéziratokat nem adunk vissza.
Egész évre 8 K	OSZESZLY M. VICTOR.	BALKÁNYI ERNŐ.	Szerkesztőség és kiadóhivatal: B a l k á n y i
Fél évre 4 "			Ernő könyvkereskedésben Alsólendva.
Negyed évre 2 "			
Egyes szám ára 20 fillér.	MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.		A nyitlér sora egy korona.

Október 6.

Alsólendva, október 5.

Ha végtelen időig is fog állani ezen a helyen a magyar birodalom, sohasem muljék el esztendő, hogy a krónikás október hatodikán föl ne elevenitse azt a maga borzalmasságában fenséges halálát, amelyet martírjaink tizenhárom szenvedtek az aradi sáncok alatt. Mert az idő kereke hihetetlenül gyorsan forog. Az emberek a napi robotban elfáradnak, a mindennapi kenyerért véres verejtéket izzadnak, lótnak-futnak naposszát és gondolataik szétforgácsolódnak. Az emberek felejtelenek. De a krónikás álljon mindig a helyén. És ne szoritkozzék csupán arra, hogy a tovaírómló nap eseményeit tartja számon, hanem világítson be szövegtelével a multakba, idézze fel ennek a sokat hánayot nemzetnek minden dicsőségét, minden gyászát és rázza fel velük a lélektájakból az áéltakat, közönyökből a közönyösöket, álmukból az álvoát. A rég letűnt dicsőségöböl fakasszon új lelkesedést, a gyászöböl pedig facsarjon könnyeket, a melyek — míg végiggördülnek az arcon — tetőre készítenek és nagy, merész elhatározásokat teremtenek.

Mert a gyász önmagában nem elég. A tehetetlen siránkozás csak az egyén privilégiuma. Egy nemzet másképpen gyászol. Fogadalmmal. Megfogadja, hogy elhalt nagyjainak ideáljaihoz hű marad. Vagy

ökölbe szorult kezekkel gyászol akkor, ha a hatalom elrabolja tőle nagyjait. Az aradi tizenháromat bitófára vitték . . .

Azó egy emberöltőnél is több mult el. És sok minden megváltozott. Főkép az emberek. Manapság az a nézet uralkodik, hogy sokkal jobb megélni a hazafiságból, mint meghalni a hazáért. Vagy kényelmesebb elhagyni a hazát, mint nyomorogni a hazában.

Szomorú, de így van.

És ez az oka, hogy az aradi mártírok emléke köttös sulyalv nehezedik a lelkünkre. Hiszen ök azzal a szent meggyőződéssel tették oda a nyakukat a hóhér hurokjába, hogy gyötrelmes kimúlással a mi újjaszülteünk lesz. Hogy az ideál, amelyért meghalnak, kikél a sirjából és mint a szelviharban terjedő tűz, eget és földet betölt. Azt hitték, hogy az ö mártírságuk megváltja ezt az országot és hogy az ö haláluk lesz az engesztelő áldozat, amely minden bánatnak, minden szenvedésnek elejét veszi. Ebben a fölemelő tudatban mentek a halálba . . .

Meghaltak. És a szenvedésünk nem multak el. Voltak napok, amikor egy-két biztató fényugár mosolygott reánk, de aztán újra csak beborult fölöttünk a menyboltozat. Sivár, egyhangú zsúrkesség lett újra, nehéz, fojtó köd, amelyben botorkálva járunk, keresve az ösvényt és meg nem találva. Az éles rögök megvérzik a lábainkat s hulló vérünk nyomai jelzik az utatlan utakat, a merre bolyongunk. Nincsen közöttünk egy

sem, akinek szavára a szürke párazat széjjel-szakadozna. Pedig hogy követnök azt az egyet! Örömsikoltással, lelkünk odaadó hűségével, mámorittasan, szilaj kedvvel, vakon, amerre utunkat jelezse.

De addig is, amig eljön a mi Messiásunk — mert el kell jönnie! — forduljunk igaz kegyelettel ama hősök sirja felé, akik a hazaszereget legszebb példáját szolgáltatták. Az ö hantjainak állva, ájtatosabb lesz az imádság, amelyet ajkaink rebegnek. Nincsen templom, amely a lelkünköt közelebb hozná az Istenhez, mint az ö sirhalom. Ez a sírdomb megszentelt hely, a hazaszereget oltára. Vegyük le a kalapunkat, görnyedjünk meg és imádkozzunk . . .

Közbiztonságunkról.

Éjszakai közbiztonságunkra — az Uristen, no meg a községi előjáróság jóvoltából — két választott éjjelőr „ügyel.” Még pedig felváltva. Egy éjfel előtt, a másik éjfel után. Amig mi nyugodtan alusszuk az igazak álmát, örökök van biva az egész város, emberstül, házust, mindenekül együtt és eme felcölösségeterhes, néhez szolgálatéri kidukál nekik évi 40 (mondd: negyven) forintnyi nekik.

Úgy-e, hihetetlen? Hát bizony én is annak találok. Sőt mikor nekem még hetekkel ezölött valaki azt mondta, hogy a negyven forintnál egy rézkajáccrál se kapnak többet: elkezdtem nevetni. Miért nevettem? Hát csak azért, mert komikusnak találtam azt a negyven forintot, mely

Október 6.

Foszó hárján szent emlékezésének. Érvöl-évre gyászos, könyves ének. Elbukások mért zeng e napon? Mintha egycor, akkor — hatodikóra Nem is ama hősök győztek volna, De hóhértök: az orv hatalom.

Nem, nem! Ök még rabul is vezérek, Amidón a vesztőhelyre léptek, Akkor viték fö-gyözelmetek: Elve addig mindhiába győztek, — Győzhetetlen volt a dicsőnek. Épp haláluk által szűntek.

Láthatatlan árnyaik vezettek Titkos harcán dacos türelmemek — Rótságból új szabadság felé... S törme csak ránk utja oryan ármany, Nemzetünket új szilaj csatáján Náluk jobban ki vezérené!

Ezt a népet harcra tüzesébbe Neveiknél jobban mi tüzené? Ilyen tüzené dicsőbb mi lehet? — Napján ama megdicsőültsének, Zengjen inkább diadalni ének! Elbukásról síró dal helyett!

Meghalt egy ember.

Nem sir senkiksem, amikor Kerner Flórist temették. A gazd'asszonya és néhány hivatalból kollégája kísérete ki utolsó útjára, korszorú a kocsi tetőjére a temekelési vállalkozó adott, miután nem akadt szerető sziv, jóbarát, akinek eszébe jutott volna a temető oblgát díszét, a korszorú megadni.

Sivár öszi idő kedvezett a temetés hangulatának, a szürke égboltozatról lanyhán permetezett a hideg eső s a kollégák szidták a csunya, rosszindulatú időjárást, amely a temetés alkalmából nekik náthát fog okozni. Mikor leeresztették a koporsót a sírba, felkerekedett a hideg kelett szél, végigszövlött a temető fonyadt ciprusán, száraz cefellán, az emberek borzongva húzódták a kökereszetek mögé és hangosan szidták a sivő szélet, — ez volt Kerner Flóris halotti danája. Tompán, részvélenül zengtek: „Elmegyek a sírba,” aztán a Miatyánkkal végeztek fokozott sebességgel, s hant hantra esett a koporsó. Néhány perc múlva készen állt a sírdomb, jelzőlő, hogy itt egy ember fekszik és fekdőni fog még leg-alább harminc esztendőig, miután ez idő leteltével a törvény értelmében a sírok felásatnak, hogy új halottaknak adjanak helyet. Sietve mentek el az emberek a temetőből és Kerner Flóris, amint magósan élt egész életében, magósan maradt künn a temetőben is. Egyedül. Vak sótsétté vete körül odalent a föld mélyén a tetemet, a szemeket, amelyek amíg látták, a boldogtalanság ke-

serű könnyeit sirták; a szivet, amely míg dobogott, egyebet se tudott, csak fájni és epekedni. Jobb Kerner Flórisnak odalent . . .

Estelédik. Az eső ellált, a felhők oszladozóba vannak s a nap, mint végtér erőz nyájas öreg ember, mosolygón próbál a szomorú öszi világra. Egyék-másik kereszt halavány aranyos fényben csillog, a temető fölelmetes magányában ez a csillogás jól esik a szemnek, mutatja, hogy itt sem szűnt meg egészen az élet.

Egy asszony közeledik a frissen hantolt sírdomb felé s amikor odakér, térére roskadt és sirt. Sírún hullnak a könnyei, — Kerner Flórist még megsiratta valaki.

Egy asszony, aki szerette a halottat. Huszonöt év előtt együtt bargeolták a kisvárosi temető fövező szőlőskertekben, kéz a kézben, szem a szemben, és bár nem mondták, hogy szeretik egymást, néma beszédjükből megértették, hogy egymáshoz tartoznak.

Flóris akkor szegény diákmber volt, aki leckeadásból, meg a gimnázium szerzetes tanármagán asztaláról élt, miután jó tanuló volt és néhai atya, aki vagyonos polgára volt a városnak, annak idején kegyes alapítványt tett a szerzet javára. De azért Kerner Flóris bizott magában, bizott a jövőben, erős volt a karja, a lelke s az étellel való bírkázást semmibe sem vette. A lány, egy vagyonos vászonkereskedő gyermeke, szerte Flórist, ez volt a jövője, a vágya, az akaratja. Flóris, amikor tisztába jött azzal, hogy a szive Annuskáé, tisztában volt már magával is, a jó-

elég lehet borralónak, azonban fizetésnek nagyon kevés.

És ezeket a szegény embereket szídjuk, valahányszor lanyha az éjszakai közbiztonság! Okot szapuljuk, ha nem találjuk elég biztonságban levőnek vagyonunkat, — pedig nincs igazunk. Az a két éjjelőr 40 forintért annyit nyújt, amennyit 40 forintért nyújthat. Más szóval: minimális a díjazás, arányban áll ezzel a munká. És azért nem is lehet hibáztatni őket. Ki hallott már olyan sültbolondról, aki többet dolgozik, mint amelynyért megfizetik? Ugy-e, senki? Nohát így vagyunk az éjjelőrökkel is. Ha feltelegesszük vonjuk őket valamire, jogukban áll azt felteni: „Nem tetszik? Negyven forintért legyen az ur éjjelőre.”

Azokban ahhoz, hogy megvannak-e elégedve az éjjelőrök, vagy sem, ahhoz nincs közünk. Az teljesen az előjárásra tartozik. De hogy annak a nevétségesen kevés 40 forintnak a lakosság issza meg a levét, ahhoz már van. Mert a jelen esetben van is éjjelőrök, meg nincs is. Van, mert tanak vagyunk rá, hogy tényleg kiutálják a városban a 40 forintot, és mégis, mert a lennálló viszonyok ezt bizonyítják. Hiszen meg csak nem is vonhatjuk feltelegesszük őket az előforduló hibáért? Mi jögon tehetők? Csak nem kívánjuk tőlük, hogy 10¹⁰ krajcar napibéért agyontörjék magukat — mások érdekében? Késsé szerénytelen kívánság lenne.

A legokosabb, amit tehetünk, ne bizzunk valami tulságosan az éjjelőrök őberségében. Különbien erre megtanított bennünket a tapasztalat. Az éjjelőrök miatt a korhelyek akár felverhetik lármájukkal a várost, a tolvajok kifosztják az üzleteket, a lakásokat, vagy veszélyeztetik az életbiztonságot, — az éjjelőr nem láti, nem hall semmit, azt az ember nem fizetik meg neki.

Tárjunk el mindent kétségben, mint jógyerekekhez illik. Lassankint megszokjuk, hogy éjszakanként tiszter-tizenkétser felzavarjanak álunkból a részegemberek s nem utköznék meg azon, ha egy szép éjelen kilopják fejünk alól a vánkost. Mert az mind mellékes dolog. A lényeg az, hogy pontosan fizessük az adót, másképp jón a végrehajtó.

Közben pedig gondolkozhatunk azon, milyen jó lenne, ha a vagyonunkat nem kellene a pusztá veltelenre bízni s az éjszakai nyugalmunkat a korhelyek lényé-kedvére. — Ha nagysokára is,

de majd csak előjön az idő, mikor mindama szép így, amit a rendőrség emelésekor és a szolgálat biztosításról elfuogtatunk, testé lön — és a krajcárokkal fizetett civil éjjelőrökkel felváltják a szervezett, uniformis rendőrök.

Ahol nem magyarul tanítanak.

A tegnapi postavál kaptuk a következő érdekes levelet:

Tekintetes Szerkesztő ur!

A mult napok egyikén, valami hivatalosféle dolgoban, bérkoscsin mentem az innen mintegy három óra járásnyira levő X. községbe. Köriből Adriánról poroszkálhattak lovak, mikor kosocsom egyik utányarulatnál hirtelen hátrafordult.

— De tovább már igazán nem tudom az utat! — monda s miután megesküdtő rá, hogy meg álamban sem jár soha erre, megállította a lovat.

Rövid vesztegetés után a közelben felfedeztünk egy parasztiút, aki éppen azzal volt elfoglalva, hogy nem csinált semmit. Feléje mentem és megszólítottam:

— Kishu, merre vezet ez az út?

A gyerek rám nézett, de nem szólt semmit. Azt hittem, síkellen van dolgom, tehát közvetlen odaálltam a fölé mellé s úgy ordítottam:

— Hé, nem hallasz?

Hiba. A gyerek csak nézett, de már jédt arccal, mintha azt mondaná volna neki, hogy ké-szüljön el a hátrá. Közben odavetődött a koscsin.

Problánk meg, hátha nem tud a fiu magyarul? — monda ő.

— Az meglehet, — felelém és nagyhirtelen elkarattyóttam a gyufa-skatulyák svéd felirát. — Semmi hatás. Csüggedten álltunk az árok mellett s már éppen faképnél akartuk hagyni a gyereket, mikor végre megszólalt — vendül.

De már itt a koscsin tudományára voltam rászorulva, aki tudott vendül, én meg nem. Az ő tolmácsolása után aztán megtudtam, hogy melyik utat kell mennünk, ha célhoz akarunk érni. Meg mást is...

Azt ugyanis, hogy Adriánról vannak olyan iskolások, akiket nem tanítanak meg magyarul. Miért nem? Talán Adrián nem Magyarországon van? Dehogyan! Csakhogy olyan messze Zalaegerszegtől, hogy a tanfelügyelő ur szeme nem látta el odáig. Pedig érdemes volna megnézni, milyen elhánásban részesül Adriánról, tehát Magyarorszában a — magyar nyelv. Nem valószínű, de könnyen feltehető, hogy semilyenben. Vagyis: az adriáni iskolában meg lehet tanulni vendül imádkozni, de magyarul beszélni nem.

S miután gyanum van rá, hogy Adrián

nem az egyedüli olyan község, ahol a magyar nyelv tanításán minden előbbvaló, talán jó lenne, hogyha a tanfelügyelő urnak ilyen helyekre is lemelőztetnánk néha fíradni!

Szerkesztő urnak, soraim kölcéséért előre is köszönetet mondva maradó tisztelettel:

T. K.

Eddig a levél. S hogy magyarul „is” tanítanak-e Adriánról, annak megállapítását az illetékes emberek nyilatkozatára bizzuk.

Gyűző közszolgáltatása.

Mult számunk „Legujabb” rovatában röviden már megemlékeztünk arról a nagy tükzatsztrófiáról, mely ugyszólván felpereselt a közeli Kecskés község háromgyed részét, borzasztó nyomort és inséget hagyva maga után. A tűz, a mint megállapítani lehet, délután 1 óra körül ütött ki Rákos József házában. Rákos felesége, Tóth Anna kukorica-szárítás céljából befűtötte a kemencét, később pedig vízes pemtellet fojtotta el a tüzet s mikor kihuzta a kemencéből a pemetet, elfelejtette megnézni, hogy a szalmaszálak között nem szorult-e meg egy parázs s olyan tűzzel áttadta leányának, a 11 éves Rozinak. A kis Rozsi pedig odamástoztatta a pemetet az eresz alá s alig mult el néhány perc, lángborolult az egész épület.

Ez a káros, szárazon referált gondatlanság okozta Kecskés pusztulását, jutatótt koldusbokra számos család. Ez volt az oka, hogy a pár nappal ezelőtt még jómódútt hangos házak helyén most égett gerendák, ledöntött épületek terpeszkednek sötéten, gyászosan, hogy szinte ösfeszacsernek az ember érző szíve.

A tüzet csakhamar észrevették, de már akkor nem lehetett a házat megmenteni. Vízest sem tudtak elegendőt szerezni hamarjában s szél is fujt, így misem állt útjában a tűznek, hogy a szomszédos házak tetejébe ne kapjon. Értésítették a környékbeli tűzoltókat, köztük az alsólelendviaiakat is, akik bár minden erőfeszítéssel azon igyekeztek, hogy lokálizálják a tüzet, de ez csak nagynehezen sikerült a nagy szárazság és a vízhiány miatt. A faluban ugyanis nem volt egyetlen kut sem, az ivóvizet ezelőtt messze járófőrdőlről hordták az emberek.

Az igazolom tehát örísai volt a faluban. Az emberek vad úkeseredéssel néztek a pusztító és egyre terjedő lángokat; mentette mindenki a maga menthető vagyonkiját; fűsikelték a házak, kétségbeesett jayveszélés, sírás vegyült a lármá bedőlésének rettenetes hangjába, a gerendák recsegésébe. Igazi itelenapja volt ez Kecskésnek!

Délután 1 óratól éjfél után 2 óráig égett a község, míg végre sikerült elfojtani a tüzet. El-

vőfélle is. Azon a napon, amikor először csókolta meg a leányt, gyönyörű, nagyszerű álmai, amelyekkel a jövőt maga elé képzelte, mintegy varázsbűtőre szertefoszlottak és egy csendes, meleg kis háttüzhöz kért csoportosultak. Nagyság, pénz, csillogás, vezérszerep, — sok gyönyörű végváról lemondott az Annuska fekete szeme kedvéért, — minél hamarabb feleségül birni őt, ez lett szívének egyetlen óhajtása. S ahelety, hogy Pestre ment volna tovább tanulni, ideháza maradt a kisvárosban, hivatali váltalt, hogy mindig Annuskája közelében, maradhasson. Három év multán kineveztek egy kis hivatalba, melynek jövedelméből szereznyen el lehetett tartani egy családot. Elő dolgozott való beállítam az öreg vászonkereskedőhöz s megkérni a leányát kezét. Annuska atya nagyot nézett az első percben, aztán a szemé közé nevetett Kerner Flórisnak.

— Hát mit gondolsz, öcsem-uram! Azért tannattam a leányomat az apácákkal, azért költöttem háromszáz vég vászont árát francia nyelvre, zongorázásra, hogy egy városi irnoknak adjam a leányom? Nem ettem gombót! Az ilyen szegény ördögnek, mint maga öcsem, varróleány kell, vagy tantónő, aki segíteni tud az urának a keresetben. Nem uri leány kell magának, aki szerénytelennek érzi magát, ha padlót kell szorulnia. Ugy, öcsem-uram, Isten hírelve!

Kerner Flóris úgy ment az öreg vászonkereskedő boltjából, mint aki valami nagy bunkóval fejbe ütött. Vége az élete reményének. Arra, hogy megtagadják tőle az Annuska kezét, soha

nem is gondolt. Annuska maga körül látott sok hasonló dolgot, a kartársai kisebb-nagyobb szerelmi nagyjódsáin megismertették vele az érem más oldalát is, de ő Annuskát kiválaztatótt más lénynek, a maga szerelmét pedig oly hatalmasnak tartotta, amelynek mi sem állhat az útjában. És most belátta, hogy ő is csak úgy járt, mint sok szegény ördög, aki olyan koscsin kapaszkodik, amelyik nem veszi fel. Aznap este beszélt Annuskával, aki hideg volt hozzá és zárkózott. Amint Flóris elment, az apa maga elé citalta a leányát és szigorú prédikációt tartott neki.

— Neveltetek, tanítottalak, jólétben nőtél föl és most egy koldúsé akarasz lenni. Tudod-e mi az: nyomor és szegénység? Bűn és szegény! Tudod mi az, mikor lomposan, koptatlan kell az utcán járni és minden mulatságtól, szórakozástól tartózkodni? Tudod-e mi az: fűtellen szoba, rossz ebéd, vacsora, amely után éhesen kelsz le az asztaltól? Nohát ennek az életnek még neki, ha annak a szegény kis irnoknak a felesége leszel, a hozzá megy, fölre, ne gyémánt dímgasztára, meg nekem még három ezer gyalom van, akiről gondoskodnom kell. A te könyörtelenségnek jól az áldozatát nem lehetnek.

És beszélt még neki sokat az öreg vászonkereskedő a szegénységről, a nélkülözésről, az örömtelen életéről, ami rá várna Kerner Flóris oldalán.

Annuska engedelmess, szófogódó lány volt. Elhitte, amit az apa mondott és sírva ígérte meg, hogy letesz szerelméről.

És ezt meg is mondta Kerner Flórisnak.

— Isten áldja meg, kisasszony, — szólt Flóris s ezzel sarkon fordult és távozott. Nem mondta a leányának, hogy miatta hagyta félbe a pályáját, melyen talán nagyra vihette volna. Nem szólt semmit, csak csendesen elment s otthon keserves sírással dült le az asztalra.

Azóta nem beszélt a leányával. Mikor férhez ment az Annuska a jársói orvoshoz, Kerner Flóris azt mondta a napon egy nagy munit csapatot a pajtásaival, elitta kéjhányi fizetését, részeg volt egy hétig, aztán kijózanodott és azóta nem is mialtót többet. Csendes, mogorva ember lett belőle, asszonyfélével szőba sem állt. Szerke egyhanguságban teltek el napjai. A dolgát óra pontosságával végezte el s a pajtásai csak azt a változást észlelték rajta, hogy nem tudott többé mosolyogni. Husz év mult el így s az aglegény végre meghalt. Doktorok azt mondták széhhűtés, a házi-asszonya, Gaialombón azonban megesküdtő rá, hogy a sírva faldalma ölé meg. Mert nem bírta elfelejteni a jársái orvosné!

A selyembe öltözött szép uriaszony pedig most ott sír keservesen az elhagyott sírnál. — Annuska boldogultan volt örök életében, kölcsecséggel híven teljesítette, de mióta asszony lett, nem tudta mi az öröm, mi az érdes csók.

Kijött a temetőbe, a férfi sírjához, akit szeretett s miközben sűrűn hullottak könnyei, aggódva nézett szét, nem látja-e valaki?...
→→

égett összesen 26 épület, sok élelmiszer, butor, ruhánemű, rengeteg mennyiségű takarmány és gazdasági eszköz. Az egész évi termései ugyanolyan semmit sem lehetett megmenteni.

Ak körülbelül főszozóra koronára rug, amiből csak kevés térül meg a biztosítási után.
A koldusbotra jutott fűzárkosultak az irgalmas emberek vették pártfogásba, amig valami változás áll be sorsukban.

HIREK.

— **Október 6.** Az aradi tizenhármak gyász halálának évfordulóját, október hatodikát, egyesületünk előző csak az „Iparos-Olvásokör” tartja meg. Társasvácsorát rendez ma este saját helyiségében, melyet ünnepség előző meg a következő műsorral:

1. Himnusz. Éneki a helybeli Dalárda.
2. Előki megnyitói. Tartja Hegedűs Sándor.
3. Kossuth Lajos azt izente... Éneki a helybeli Dalárda.
4. Felolvasás. Tartja Gutmann Aladár.
5. Ne sírj, ne sírj Kossuth Lajos... Éneki a Dalárda.
6. Szabad-éledés. Tartja Teke Dénes.
7. Szózat. Éneki a Dalárda.
8. Szavalt. Előadja Gál István.
9. Zárszó. Tartja Hegedűs Sándor.
10. Talpra magyar. Éneki a Dalárda.

— **A király köszöntve Zalavármegyének.** Zalavármegye fővárosától a királyt 40 éves jubileuma alkalmából üdvözölte. A múlt héten érkezett le a miniszterelnök leirata, melyben értesíti, hogy a király a hódoló felíratát köszöntéssel felelte meg.

— **Ejegyesék.** Sándor Béla, a Hungaria emphygár r-t. főkönyvelője jegyet váltott Weira Lipót divatár-kereskedő kedves leányával, Irma kisasszonnyal.

Zombori Mihály helybeli borbély elfejezte Vehohts lonka kisasszonyt.

Gratulálunk a jegyeseknek.

— **Ésküvő.** Böhm Vilmos és Watersdorfer Gizella kisasszony esküvője nem mint tévesen közöltük, október 6-án, hanem október 10-án délután 2 órakor lesz Kányaváron.

— **Egy kis gyermek halála.** Sulyos esés érte dr. József Edődról orvost és nejét, Glavina Emiliát. Rajongásig szeretett, aranyos gyermeküket, a kis Károlykát ragadta ki ölelő karjaiból a kórházterület halál. A kórházterületben állt és erősen szipolt a szűk iránt városszerte nagy részét nyilvánult, mely a kis Károlyka temetése alkalmával impozáns módon nyert kifejezést. A gyászhalál megjelent a város egész intelligenciája, hogy lerója a tisztelt és szeretet adóját. Miután a dalárda egy gyászalt énekelte, megindult a hosszú menet a temető felé, hogy elzárják a drága kis halottat a vigasztalhatlan szülő elől, akiknek bánatát enyhítse az a tudat, hogy az őket ért csapás fájdalomában az egész város közönsége hiven osztozik.

— **Segítség!** Az irgalmat ismerő, jószívű közönséghez szólnunk. Nem a magunk, hanem egy csoport koldusbotra jutott embertestvérünk nevében, akiket egy káros gondatlanságból keletkezett tűzvész a nyomor karjaiba taszított, hogy elvesszenek, megsemmisüljenek, ha elfordul tőlük az irgalom.

A szombaton leégett Kecsésköz térség fűzárkosultai irtoztos nyomorok néznek elébe. Úgyiszlán felemesztett mindenüket a vörös kakas, nem maradt meg másuk, mint az Uristenbe és az irgalmat ismerő könyörületes emberekbe vetett bizodaluk.

Ezrekre hivatkozunk mi is, amidőn levett kalappal a közönség könyörületét kikérjük a koldusbotra jutott kecsésköz számára. Azokhoz szólnak, akiknek szívét a más ember nyomorúságának érzete feltudja meglegíteni, segítségre tudja készíteni. Hálás köszönet lesz a bér a mi részünkről — és hő imádság a szerencsétlen fűzárkosultak részéről. — Az irgalom szent nevében nyis-

suk meg szívünket, erszényünket, és segítünk ott, ahol égető szükség van erre.

Aki hamar ad, az kétszeresen ad! A legkisebb adományt, legyen az csak néhány fillér is, szívesen fogadjuk s illetékes helyre juttatjuk: a fűzárkosultak kezébe. Lapunk hasábjain kiutaztatjuk a jószívű adakozók neveit, azért kérjük a közönséget, hogy pénzadományait az „Alsólendvai Híradó” szerkesztőségnek címére küldje, aki a gyűjtést vezeti.

Az első adományt Bäder Hermán helybeli cipész-mester, érdemes polgártársunk tette le f. szerkesztőnk kezébe. 10 koronát adott a kecsésköz fűzárkosultak javára. Köszönet érte. Emberséges cselekedete önmagát dicséri! Engenykivül még a következők adtak, kiknek ugyanazon köszönetet mondunk:

Udvary Gyula (Hegyhátszentmárton) 2 K. — f. Németh Imre csendő-örmszer 1 — f. Rittlop József (Radamos) 40 —

Szerkesztőnk gyűjtése eszerint, október 6-ig: 13 (tizenhárom) korona 40 fillér.

— **Jótkönyv adomány.** Megirtuk mult számunkban, hogy Lauder Miksa volt uradalmi raktárnok elhunyt Budapesten. Ebből az alkalomból Lauder özvegye — szegények közötti kiosztásra — 50 koronát adományozott az alsólendvai Ur. Nőegyletnek, a melyért ezúton is köszönetet mond az enlökés.

— **Tanítóválasztás.** Vasárnap délután ettettek meg Kerkaszentkirályon az íresbenedek volt osztálytanító állásra a választást. Az állásra 34 férfi — 1 nő tanító pályázott. De erősből kiérdemelt csak a két komoly aspiráns, Weber Mariska és Böna István között keletkezett. Hosszu vita után az enlökő Gál István plébános az iskolaszék körében titkos szavazást rendelt el, mely Weber Mariska tanítóválasztást végződött. Az új tanítóé a h. 15-én foglalja el állását.

— **Alakuló gyűlés.** A Budapesten székülő „Zalamegyei Kör” szombaton tartotta alakuló közgyűlését, amelyen Havas Vilmos enlökőnk. Havas beszámolt a Körnek mult évi tevékenységéről, biznyságot téve arról, hogy ez a munkálkodás eredményes volt. Ezután az új tisztikai megválasztása következett. Enlök lett: Klovoskyz Ernő, enlökők: Grünfeld Ferenc és Hetényi József, titkár: Spitzer Lajos, főjegyző: Biro Géza, jegyző: Greiner Zsigmond, pénztáros: Grünwald Mór, könyvtáros: Dávid László, házagny: Kattauer Gyula, vigalmi enlök: Usz Ferenc; biznysági tagok: Havas Vilmos, Grünwald Jenő, Bertalan József, Szommer Imre, Kováts Imre, Mandl Dezős, Günsberger Lipót, Zala Vilmos, Lengyel Andrá, Rátkai Béla, Viedetz Antal és Milosits Károly. Együttel helyiségül az Otthon-kávéház különtermét választották, ahol minden szombaton este társasosságjövételt tartanak.

— **A „Cispésk” új gazdája.** Muhr Lajos, a sárdi család iddigi tulajdonosa örökös megvette néhai Neubauser Andrást hagamáták, az Alsó-lendva és Hosszfallu határában levő „Cispésk” vendéglőt s azt saját neve alatt tovább vezeti. — Főttérkéves az leszen, hogy a „Cispésk” jöhr-névet továbbra is fenntartja s a nagyközönség igényeit jó italaival és ételivel minden tekintetben kielégítse.

— **Bucuszó.** Mindazon jóbarátainak és ismerőseimnek, kikől Alsólendváról való végleges távozásom alkalmával személyesen nem vehettem búcsút, ezúton mondom október „Isten hozzád”-ot. Tartanak meg jó emlékeztetükben épügy, mint ahogy én nem felejtém el őket soha!

Stessel Károly.

— **Kép a sötét Alsó-utcaból.** Tegnapelőtt délután egy csomó vásott blyók az azzal szorakozott az Alsó-utcaban, hogy egy szegény macska nyakára zsinogot kötöttek s a zsinogélt fogva felzárkú a kéréshebesen rugkapulózó állatot egy gyümölcsfára. Azután gumipuszkákkal célba vették s lödöztek rája. Ép akkor arra haladt egy helybeli uriember, aki megbátroközött a barbár cselekedeten s természetesen, alaposan legorombította a nevelélen kölykeket. A gyermekek visszafelcseltek, ebből lármá lett, mire kiszaladtak a közeli házakból a gyermekek szülői. Lett erre

hadd-el-hadd! Rátamadtak az átlátvődo uriember, lezsidózták a sárga földig, amiért az ő gyermekekkel újjat mer huzni, mondván, hogy az ő gyermekek lehetnek azt, amik akarnak, s nem hallgatnak a — zsidókra. — És ezt nevezik Alsó-lendvában helyes gyermeknevelésnek!

— **Tisztujtás.** Meg ugyan néhány hónap, míg odarünk, de már észrevehető az az ideges mozgolódás, mely eddig nem tapasztalt változásokat fog előidézni a megyei s egyes városi tisztikarban. Eggerszegen ismét a napokban egy bizalmas értekezlet, mely ittél eleveneken és holtakban. Mely titok ugyan, amit határozatok, de állítólag néhány szolgabiroóságban már ingadozni érzik a talajt. Úgy látszik, a politika minden eddigénél hatalmasabban fog bevonulni mind a megyei, mind a városi gyűléstermekbe.

— **Október 6-iki gyászistenizletek.** A 13 vértanu emlékre az év. 6-án, tel. templomban október 6-án d. e. 10 órakor, az izr. templomban pedig 11 órakor kezdődik a gyászmise. A Polg. Olvasóegylet felkéri tagjait, hogy ezeken az istenizleteken testületileg vegyenek részt s az isteniztetéseket megelőzőleg gyülekezzen az egytel helyiségében.

— **Az időjárás.** Úgy látszik már megsohalka az ősz a nyár utalmát; részt követő évi is emberi szor intézésből. Október eleje első és hűvösöt hozott. A szürteletök délután félbehagyták munkájukat az a prészhaba húzódtak. Az a nagy ugyan nagyon elkel, mert a föld már és eső szárazság miatt az agyagosabb helyeken repedezett, de azért a szőlőbirtokok meg adtak volna egy heti késedelmet az őzi esőnek.

— **Olyan törekvés feltéltlenül megérdemelt támogatásunkat,** hol arról van szó, hogy a gazda mindig magasabb árák mellett értekesítse terményeit. Gazdálkodó olvasónkunk tehát ezuttal is tudtára adjuk, hogy Mauthner Ödön nagygyerkűreskedése Budapesten a nyáron kezdett akcióját folytatja, a t. a természetűl arankamenes löhere — és lucerna — magért nemcsak a napi áránál, hanem egyáltalán az itt nálunk eldörtő áránál is lényegesen magasabb árákat fizet. Helyénvalónk tartjuk tehát a gazdák emlékeztetni, tudassák a Mauthner-céggel, még pedig mint a melkeltésével, ha arankamenes löhere vagy lucerna — mag felett rendelkeznek.

— **Tűzvész.** Pénteken kigyaladt Pörzse Péter bakjai lakos lakóháza s a melkeltételekkel, gazdasági eszközökkel, élelmiszerekkel és takarmánnyal együtt 986 kor. értékben leégett. A tüzet károsult okozta akként, hogy a patyában pipázgatót, miközben egy szikra a takarmány közé hullott.

— **Tánciskola Alsólendván.** Merkl József fővárosi okl. tanító, ki jelenleg Csáktornay mikódók az ottani közönség nagy meglegedésére, tegnap városunkban járt, hogy Alsólendván legközelebb megnyúló tanítónyalómára az előlékziletet megtegye. — Az oktatások október 26-án kezdődnek a Korona-szálló díszteremben. Beiratkozás Bakkányi Ernő üzletében lehet. Bővebb felvilágosítást a falragások szolgálnak.

— **Gyermekek szerencsétlensége.** Ket kis fia végzetes játékokról értesít bennünket csáktornay tudósítók. Az ottani állomás közölsében pénteken délután együtt jászott két vasuti hivatalnok gyermeke. Egyikük valahaon egy — a vasutnál használatban levő — dinamit-föltényt szerzett és azt szándékoztak elpuffantani. Nekiütöttek a síneknek a töltényt, mire az óriási robbanás explozdált, sulyosan megsebesítve a két gyermeket s egy közölsében levő embert. Egyik fiúnak a beleit tépte ki a gyilkos dinamit, a más síknak az arcát csufította el, míg a közölsében levő embert a karján sebesítette meg. Egyik fia sebesülése rendkívül sulyos, úgy hogy a varasdi kórházba kellett szállítani, míg a két másik sebesült Csáktornayn apóják. Egyben megindították a vizsgálótat aziránt, hogyan jutottak a fiuk a veszedelmes patronhoz.

— **Sikkasztó jegyző.** Zalavár közölsében ez év folyamán jegyzőségbe állítottak fel s az új állásra egyhangyul Fiala Imrét választották meg. Fiala mosonmegyei előlelő családiból származik. Zalavár közölség jegyzője azonban csak egy hónapig viselte a hivatalát, mert már az első napokban büntös manipulációkat tűzött. A beszedett adót — 663 koronát — a saját céljaira használta fel s

a adókönyvökre a pénztárnok nevével hamisította. A pénztárnoknak három nyugtát adott át azzal, hogy a nyugtáitól 450 koronát fizesse ki, mert azt a főszolgabíróknak kell beküldenie. A nyugtákon a főszolgabíró néve és pecsétje hamisította volt. Fiatal letartóztatás s ügyében csatornikon volt a főbírályára a magyarkénti törvényszéknek. A bíróság a alkiszárást nyugtát két és fél évi fegyházra ítélte. Az ítéletben a vádlott s az ügyész is megnyúdtak.

— **Megszurt hegyőr.** Tegnapelőtt egy súlyosan sebesült embert hoztak városunkba gyógykezelésre vették. Utána jártunk a dolgnak és a következték tudtuk meg: Penteken délelőtt Kovács (diós) Mihály dedesi hegyőr cirkálás közben észrevette, hogy a szőlők egyikében egy gesztenyefa alatt valami asszonyféle álldogál. Odament hozzá s miután látta, hogy az asszony — névleg Jós Katalin férj Balázcz Jánosné völgyipusztai lakos — a gesztenyét dézsmálja, igazságra szólította igazolás helyett az asszony kért rántást és azt teljes erejéből beleszurta a hegyőr hátsóba. A szerencsétlen ember egy jajjal összeesett, mire az asszony futának eredt, hátrahegya a lapot gyümölcsöt. — A vizsgálatot megindították.

— **Ékes magyarság.** A petáni saunavivűves ékeket olvasható az alábbi ékes magyarsággal fogalmazott csalogató felhívás: „Tervezős nyugtalanság. Széles elismerős levelek, más között Lappont tanártól, az ő Szentségeinek házi oxvostól.” Vakulj magyar! Ez a nyomtatvány sem Magyarországon készült; szégyen és gyalázat a szép magyar nyelvet enyire elcsúfítani, germanizálni. De azért józuein isszuk a petáni vizet, mert hát magyar.

— **A danutalú közművelődési egyesület és a Balaton.** A danutalú közművelődési egyesület, a mely évekkel eelőtt kiadott már egy könyvet a Balaton-kultusz fejlesztésére, mint erre leghivatottabb tényező, melög hangu eismerő levelet küldött a napokban a Kaposváron megjelent s már országseret előnyöse ismert „Balaton” c. mű kiadóának, Károly Jánosnak és Simay V. Ferencnek. Es ezen élelmis sorokkal kapcsolatban nagyobb számban megrendelte a kitűnő könyvet összes könyvtárai részére. A kiváló mű, mely a magyar sajtó osztalán elismerésel találkozt, díszre válna bármely könyvtárnak, sőt tekintve annak hazafias célját, nem volna szabad egyetlen könyvtárból sem hiányoznia e 150 képpel tarkított díszkötésű könyvnek. Különösen az iskolák könyvtárainak ajánljuk figyelembe s mi megesszerlett, mert ezen szel átváltozt írott könyv még nem ismertette a Balaton, hazánknek ezen örökke hullámzó szel tengerét. Megrendelhető a koronázott lapunk kiadóhivatala útján, vagy pedig a „Balaton” kiadóhivatalán Kaposváron.

— **Szurkálás.** Donner Iván lipai lakosnak régi haragosa volt Glávács József bellatinai lakos. Vasárnap Donner bement Bellatinra, de vesztére tette, mert itt Glávács rövid szólváltás után reárontott és bieszkáljával megjellette. — A megszurtt Donner fejlejtette a surkáló Glávácsot.

— **Amerikából kék a munkás.** A kívándorlók jó teszik, ha figyelemükre méltatták az Amerikából érkező híreket. Amerikában a gyárak redukálni kénytelenek az izemet és sok ezer munkást elbocsátának. A drága pénzüiszonyok és a troszotok ellen megindított harc alaposan civették a tőke kedvelt újabb vállalkozásóktól, vagy a megelők fejlesztéseitől. Ezért érhető, ha a gyárak és a nagy ipartelepkel fél anyny munkáerővel dolgoznak az idén, mint a múlt esztendőjében s a munkások jelentékeny részét elbocsátják. Így a new-yorki Westinghouse-Elektris-társaság a minap ezer munkást bocsátott el.

— **A más pénz.** Horváth Ferencné szül. Gazdag Rozi Alsó-utcai lakos jelentést tett a csendőrségen, hogy vasárnap — míg ő lakásáról távol volt — valaki kilopott a ládájából 46 koronát. A tettest nyomozza a csendőrség.

— **Leesett a lórló.** Vidovics Pál csáktörnyói kovácsmester ina, Szketics István 19 éves fiu felült a náluk parkolás céljából volt hönvédlóra, hogy a tulajdonosának átadja. Utközben a ló valamitől megijedt, ledobta a fiut, még pedig oly szerencsétlenül, hogy koponyarepedést és agyarázkódást szenvedett a nyugtás kovács-inas.

— **Fiatl tyuktolvajok.** Még a mult hó közepe táján történt, hogy ismeretlen tettesek megdézsmáltak Németh János helybeli kocsis tyukját. Németh nem tett jelentést a dologról a csendőrségen, hanem maga puhatolódzott, még pedig elég jó eredménnyel. Egyik nap, amint Némethné elment Kaiser Lipót lakása előtt, nagy meglepetésre a saját tyukját látta az udvaron szemegetgni. Bement a házba, hol elmondták neki, hogy a tyukot Szabó Kálmán és Szabó Imre fuétköl

vették, kik Némethéknek egy házban laknak. A fiatal gyerekek beismerték, hogy uly lopták a tyukokat, mivel nem volt zsebpénzük.

— **Kutba esett.** Hoffmann Miksa zalaszentróni kereskedő neje az udvaron levő nyírt csigákutató vizet akart meríteni. Amin a nyírt elakarta buktatni, a kelletlenül melyebben hajlott a kutba és egyensúlyát veszítve, belesett. Szerencsére a zafra, sikoltásra hamar odasiettek s kimerítették a kutból legy az akaratlan hideg fűrdözésnél egyéb baja nem történt.

— **A halál énkéntese.** Hogy teler volt az élet Barosán Ferenc 70 éves takácslegénynek. Már maga az a körülény, hogy 70 esztendőjével is még legénysorban maradt, mutatja, hogy nem rózsálevéllekel volt leütetja kirakva. Volt biz' ott tövis is, de mennyi! Addig-addig sebeztek a szegényt, míg egyszer csak így sóhajtott fel: „Eh, felelőm magamat, az lesz a legjobb.” S ugy telt, amint beszélt. A sormási temetőben találták meg a minap felakasztva, hoitan.

— **Szerencsétlenség.** Balatonmagyaródi tudósítónk írja: Hajdu György 34 éves itteni lakos szombaton, szept. 28-án delutána a mezőn, tökkel megrakott szekeréről lebukott és a lovak közé esett, minek következtében oly súlyos seblt sérülést szenvedett, hogy október hó 1-én meghalt.

Köszönetnyilvánítás.

Jóbarátainknak, ismerőseinknek és mindazoknak, kik felelhetetlen kis fiunk mentésére alkalmával részvételük igyekeztek enyhíteni fájdalmunkat, ez uton mondunk halás köszönetet.

Alsólendva, 1907. okt. 5.

Dr. Józsa Fábán és neje.

5911 907. tkv. szám.

Újabb visszaverési hirdetmény kivonata.

— Az alsólendvai kir. járásbíróság, mint telek-könyvi hatóság közzihárí teszi, hogy az „Örségi Takarékpénztár” végrehajthatónak Józsa József és társa végrehajtható szenedő ellen 1470 korona tökébevetelés és jár. iránti végrehajtható ügyében az alsólendvai kir. járásbírószág területén levő, és Józsa József és felesége Vörös Julának a lenti-kapálnai 238. sz. tjkvben $\frac{1}{2}$ s. orsz. 25. hrsz. alatt felvett ingatlanból (122. népszármu ház és papjás-kert a beltelekben) való B. 8., 11., 21. és 22. alatti, összesen 72 100-ad rész jutalekúra az eddig érlt legmagasabb vételár alapján 1510 kor. kikáltási árban — azonban azzal a kikötéssel, hogy az ingatlant a veigért 935 kor. utóajánlati összeggel alul eladni nem lehet, továbbá az özv. Molnár Jánosné sz. Horváth Juli javára C. 1. alatt bekezdeltve levő szolgalmi-jog feltétlen fenntartása mellett — az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlan

az 1907. október hó 9-én délelőtt 10 órakor Lentikapálna község-házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikáltási áron alul is eladati fog.

Árverési szándékozók tartoznak az ingatlannal becsárának 10 $\frac{1}{2}$ -át kézpénzben vagy az 1881. LX. tc. 42. §-ban jelzett ártlyammal számított s az 1881. évi nov. hó 1-én 3333. sz. alatt keit I. M. rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképek szerk. papirban a kiküldött kézhöz letenni, avagy az 1881. LX. tc. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kilálított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. bíróság telek-könyvi hatóság.

Alsólendva, 1907. évi augusztus hó 23.

Bíró, kir. albiró.

Ajánlható czégek Alsólendván.

- (Előzetesítők ingyenes hirdetés-rovata.)
- BLAU SANDOR vasuti vendéglője.
 - WORTMAN BENO rófos és divatkereskedő.
 - FARAGÓ ISTVÁN fodrász.
 - HORVATH LAJOS fodrász. Illatszerek raktára.
 - BADER HERMAN cipész.
 - SCHWARCZ KÁROLY borkereskedő.
 - TÖRÖK SANDOR cipész és borkereskedő.
 - ÁG ISTVÁN vendégios, Hosszafalu.
 - MAYER ODÓN rófos és ékszerész. Nagy raktár china-üzist arukban.
 - WALTERSDORFER HENRIK mészáros és berkoesi-tulajdonos.
 - BECK MIKSA sütődeje.
 - POLLAK LAZÁR nagykereskedő.
 - HEGEDICS ISTVÁN eszmadma.
 - FERENCZY JÓZSEF vendéglős.
 - REVESZ SAMU központi káves.
 - Özv. TUSKE FERENCZNE vendéglős.

MANDELBAUM MOR rófos és divatúrar kereskedő.

ARNSTEIN BENÓ fűszer-, festék-, csemegé-, liszt-, vetemény-magvak, ügyintéző norinbergi, árveg- és porcellán-kereskedése. — Deszka-, épületta- és szeszraktár.

REICHENFELD SÁNDOR berkoesi-tulajdonos. Idei Mautner-féle magvak FIREYER LIPOT kereskedésben kaphatók.

WEISZ ZSIGMOND eisörendű férfi-szabó.

TOPLAK JÁNOS vegyeskereskedése, mész- és cement-raktára és cementárú készítése.

BRÜNNER SAMU vegyeskereskedő.

MCHR LAJOS vendéglője a „Csipkéshez” Hosszafaluban.

NEUBAUER ANDRÁS Korona vendéglős.

Hirdetések felvételnek e lap kiadóhivatalában.

Fr. Kaiser-féle

Bregenz vorarlbergi köhöges elleni cukorkák.

kaphatók alulított gyógyszerüzertában. Ki ezen köhöges elleni cukorkákat figyelembe nem veszi, vétezik saját egészsége ellen. — Kaiser-féle

„Mell-Caramella” cukorkák

fenyővel, oroszláng kipróhátt és ajánlott szer a köhöges, hurut és gégekedés ellen. 4512 drb köhögnöbözönnyitványokkal igazolja ezen szer hathatóságát figyelembe kintén gyógyhatása cukorkáknak csomagja 20 fillér.

Kapható: Fuss F. Nándor gyógyszerüzertában Alsólendván.

MAKULATURA-PAPÍR

métermázsánkint 20 koronáért kapható

BALKÁNYI ERNŐ

könyvkereskedésében Alsólendván.

Pallas Lexikon

eladó.

Nyomatott Balkányi Ernő gyorsajtóján Alsólendván.